

## Alors Vandans...

Zoef! En we waren er. Zo snel ging de reis van Paal naar Vandans. Daarvoor zorgde onze goeie ouwe Bert en onze voorrijder – verkenner Michel, die gsm-gewijs alle mogelijke files en knooppunten signaleerde.

Tijdens de reis gaf Eddy tussendoor ook nog wat uitleg over interessante dingen die we onderweg tegenkwamen.

- We rijden via Memmingen.
- Over 35 km zijn we in Memmingen.
- We naderen Memmingen.
- Hier ligt dus Memmingen.
- We hebben Memmingen net achter ons gelaten...

In het hotel werden we opgewacht door een stresskip die in het begin van de week enkel nog goed was om gratis inkomkaartjes voor de zondagavond uit te delen en om de hele kamer van Christine overhoop te halen om te zien waar ze in godsnaam de afstandsbediening van de tv verstopt had.

Naarmate de week vorderde, zou de chef echter ontdooien tot een aimabel man. Wie weet wat ze hem op voorhand ook allemaal over Wandelend Paal verteld hebben...

\*\*\*\*\*

De indeling van de kamers verliep zo vlot dat er nog wat tijd over was, alvorens we ons allemaal naar het avondmaal konden begeven. Wat doet een mens dan zoal? Zich opfrissen, valiezen uitladen, het bed uittesten, genieten van het balkonnetje...

Bij Willy Bollen werkt dat helemaal anders. Onmiddellijk begint die zijn molen hier vanboven te draaien. Want Willy houdt van actie. Na nog geen twee minuten wist hij het al: hij had overige week op tv de “ice bucket challenge” gezien. Je wet wel, die actie waarbij men, om A.L.S onder de aandacht te brengen, mensen een emmer ijskoud water over het hoofd kapt. Toen Willy van op zijn balkon, Lea een verdiep lager het landschap zag staan bewonderen, nomineerde hij haar meteen en goot een beker of een emmer water (ik moet er vanaf zijn) over het hoofd van Lea, die daardoor al onmiddellijk onder de douche moest, andere kleren moest aandoen en haar haar föhnen, zodat ze bijna nog het avondmaal miste. (Willy, je weet dat een schrijver lichtelijk mag overdrijven hé...)

Maar de regels van het spel zijn nu eenmaal dat de natgegoten persoon op zijn beurt drie mensen mag nomineren. Lea koos voor Willy, ... Willy, ... en... Willy! Dus Willy, als er straks nog tijd over is, mag je buiten in je zwembroekje

op de parking gaan staan en zal Lea met alle plezier een heerlijke emmer ijskoud water over je uitkieperen!

(Nvdr: dit gebeurde ook effectief op de ochtend van ons vertrek.)

\*\*\*\*\*

Dat het een zware voorbereiding was geweest, hoorden we 's avonds aan de wat hese stem van onze leider toen hij aan de voorstelling van de week begon. Magda had me al verteld dat er de laatste week van slapen weinig in huis was gekomen. En nachtmerries! Zijzelf droomde zelfs dat ze op een bepaald moment met slechts drie overbleven na een tocht. Bij de voorstelling van de tochten, maakte Ludo die nachtmerrie weer levendig: toen Eddy bij de beschrijving van een dagtocht, eindigde met "en dan komen we daar aan...", vroeg Ludo: "En met hoevelen zijn we dan nog?"

Eddy maakte ons warm voor de negendaagse vakantie met een PowerPoint presentatie. Hij stelde zelfs een wandeling voor naar de hohoho-ik-kom-er-seffens-wel-op-zee. Ook beschreef hij hoeveel miljoenen kubieke liter water dat meer bevatte, om een waterkrachtcentrale te doen draaien. Kijk Eddy, we zijn er om mekaar te helpen hé. We hebben je in het verleden al van een spraakgebrek afgeholpen. Voor de nieuwelingen onder ons: Eddy heeft jarenlang met de hele groep wegen en kruispunten overgesteken, zonder te beseffen hoe fout dat was. Vandaag zouden we graag je metriekstelsel wat bijspijkeren. Eddy. Adelin merkte fijntjes op dat ne kubieke liter niet bestaat. 't Is ofwel m<sup>3</sup>, dm<sup>3</sup>, cm<sup>3</sup> ofwel liter, dl, cl.... 't Is maar een klein foutje, maar het moet juist zijn.

\*\*\*\*\*

De laatste dag zou de eerste zijn, de tweede de vierde, de derde de vijfde... Enfin, hoe je het ook draait of keert, en ondanks het feit dat de hele vakantie uit afdalingen zou bestaan: beginnen met een steile klim is Eddy zijn handelsmerk geworden. Al snel deinde de groep uit als een elastiek waar alle rek uit is. In de achterste gelederen werd er het hardst geblazen en gepuift. Gelukkig dat Hugo er de moed probeerde in te houden door kilometers lang uit te leggen hoe gemakkelijk een elektrische fiets wel is, en dat ge bijna niet moet trappen en dat ge er zonder problemen 28 km per uur mee haalt... Hugo, je had Els beter even opgeladen toen je haar voorbereed!

Na een korte pauze en een "Ziet dat ge niks vergeet!" van Eddy, gingen we weer op pad. Na een kwartiertje bleek dat slechts één iemand iets vergeten had. Jawel... Terwijl onze leider zich terughaastte, hoorden we snelle Edy de groep toeroepen: "Komaan mannen, nu even doortrekken." Maar voordat de kop van de groep het bericht ontvangen had, was leider Eddy al terug. 's Middags hielden we halt in een viersterrenstal. De tafels stonden klaar en de wc was netjes tot de rand gevuld. Terwijl het eten werd opgediend, zagen we de

huisbaas, die ook de kok bleek te zijn, voorbijkomen met een handschoen aan tot schouderhoogte. Bij ons aan tafel opperde iemand dat het toch wel erg laat op het seizoen was om nog een kalfje af te halen, maar even later bleek er meer stront aan de knikker! Een walm van beer dreef ons de open lucht in, weg van 'Alpe Els'. Een groepje vrouwen, jaloers omdat wij mannen zo gemakkelijk van onze plas afgeraakten, startten prompt een petitie om tegen volgend jaar in Abtenau in een aantal plastuiten te voorzien.

Hoewel er regen was voorspeld voor de ganse dag, bleven we praktisch helemaal droog. Men zegt wel eens dat men geluk moet afdwingen. Ik vroeg me af: zou Eddy zo'n dwingeland zijn dat hij de natuur naar zijn hand zet?

's Avonds genoten we nog van het optreden van een plaatselijke groep. En de meeste vrouwen moesten bekennen dat ze nog maar zelden zo'n klokkenspel gezien hadden. Tot slot mochten ook enkele clubleden op de dansvloer. En toen ze twee zagers zochten, werd Bert en Freddy feilloos uit het publiek geplukt.

\*\*\*\*\*

Eddy een dwingeland? Ik dacht van niet. Maandag tijdens de tocht leek zijn geluk snel opgebruikt. De ganse dag regen en mist. Zo erg dat we geen *stuw meer* voor onze ogen zagen.

Op het einde van de dag maakten we een lange afdaling over een asfaltweg. Eddy vroeg ons om op te letten voor snel dalende mountainbikers en gelaste Jos Van Thienen ermee om ons te verwittigen als er eentje zou aankomen. Toen er plots één opdoemde uit de mist, verwittigde Jos de groep en maande de mountainbiker tot voorzichtigheid aan met de woorden "Achtung, wir sind mit eine ganse gruppe!". De mountainbiker snauwde Jos toe "Ich bin nicht blind man!" en stoof voorbij, waarop kleine Eddy hem nariet: "Als ge durft terugkomen wél, denk ik! Doef doef op zijn oog ja, 't Is toch waar hé." Toen we een eind verder een supersteile afdaling maakten over natte stenen, riep een flauwe plezante plots: "Pas op, fietser!", waarop kleine Eddy: "Dat is die mountainbiker van daarnet die ik zijn ogen heb toe geklopt."

\*\*\*\*\*

's Avonds was er nog een neuzenspel, waarbij iedereen werd ontmaskerd. Ook jeugdfoto's werden nog even doorgenomen. Daarbij twee vaststellingen: Jeannine werd onmiddellijk herkend aan haar twee 'bulten' (toen al) En tegen een Russische zeggen dat ze een Poolse is, lijkt even erg te zijn dan tegen een Belg te zeggen dat hij een Hollander is.

\*\*\*\*\*

Even tussendoor: ik ben vroeger als jongeling op internaat geweest. In die tijd deden ze kamfer in onze koffie om onze lustgevoelens onder controle te houden. Eddy heeft geen kamfer bij; dus zorgt hij ervoor dat iedereen 's avonds stik kapot is en alleen maar wil slapen. Nochtans, Julia verzekerde ons dat ze tijdens deze vakantie de snelste wip van haar leven heeft gehad. Helaas niet in bed maar toen ze aan de Verbella alp op de wip wap omhoog werd gekatapulteerd en na een dubbele salto met schroef, ietwat ongelukkig neerkwam.

\*\*\*\*\*

Dinsdag sneeuwdag. We vertrokken vanaf de Lunensee om eerst hoogte te winnen en dan lang af te dalen. Als snel belandden we in de sneeuw er werd de afdaling een helse tocht. Gelukkig waren er vele helpende handen om de wandelaars met minder grip veilig onderaf te brengen. Op een bepaald moment voelde onze leider dat hij moest ingrijpen. Hij klom doorheen de dalende groep terug naar boven tot bij Anita, die op dat moment kon rekenen op een helpende hand van Raymond. "Hop, gaat gij vanachter helpen!", commandeerde Eddy en hij loodste Anita in een wip en een zucht naar beneden. Raymond staarde omhoog en de enige die nog moest geholpen worden, was... Michel. Toen wij al beneden stonden en naar boven tuurden, vroeg iemand: "Wat hangt daar aan Michel zijn arm? Is dat een contergewicht of zo? Ah neen, 't is Raymond."

We geraakten veilig in de Heinrich Huëterhutte, waar we na een lekkere maaltijd verder afdaalden tot op het punt waar een twintigtal wandelaars met het busje-komt-zo veilig naar het dal werden gebracht.

Na het avondeten bracht Elly de helft van de groep in vervoering met haar 3 D-tekeningen en bezorgde ze de rest een hoop frustratie en schele hoofdpijn van al dat staren naar niets. Voor degenen die niets gezien hebben: er was ook niets te zien! Elly heeft de helft van de groep aangesproken om te doen alsof ze iets zagen. En voor zover we weten heeft iedereen het spel perfect meegespeeld. Proficiat Elly en aan al degenen die mee in het complot zaten.

\*\*\*\*\*

En toen kwam de zon! Eddy diende nog drie keer zijn plannen te wijzigen maar het alternatief voor 'even over de Zwitserse grens staren', was geweldig. En de warme zonnestralen maakten zoveel goed. De steile afdalingen echter waren een aanslag op de dijen, de knieën en de kuiten. De niet zo groten onder ons moesten soms een serieuze spreidstand doen om van steen tot steen te geraken. Een mevrouw, wiens naam omwille van de wet op de privacy niet wordt genoemd,

verzuchtte: Als ik thuis kom ga ik naast mijn kleindochter staan en dan doen we samen een spagaat!” Waarop Erik, die daar op dat moment in de buurt was even waarschuwde: “Toch mee oppassen, want dat kan vacuüm trekken op een stenen vloer...” Maar haar echtgenoot stelde Erik gerust: “We hebben tapijt in de living.”

Het was woensdag ook een drukke dag met voor- en tegenliggers, die zich soms ergerden aan onze lange rij. Op een bepaald moment stond een Duits echtpaar langs de kant te wachten tot de achterhoede van onze groep gepasseerd was. De man zei een beetje nors:” Sie sind mit viele.” Waarop Louis met een uitgestreken gezicht zei:” Destijds waren sie nochtans met viel miere!”

Drie kabelbanen op één dag en 600 hoogtemeters: in de autocar volgde een spontaan applaus.

\*\*\*\*\*

Donderdag een uitputtingsslag naar de Saar Bruêkershutte, vrijdag de tocht naar het kruis en zaterdag even uitbollen... En Eddy altijd maar voorop met in zijn spoor zijn ‘harem’ die hem van geen meter loste. Op een bepaald moment stootte Bert me aan en zei:” Ik moet gaan geloven dat het waar is wat ze zeggen: dat macht erotiseert.”

We hebben ook allemaal vastgesteld dat Eddy al wat vergeetachtiger wordt: zijn wandelstok, zijn cape, zijn pet... “Ach zei Georges, ik ben blij dat hij mens begint te worden. En wat die vergeetachtigheid betreft: ik heb dat ook, zei hij, maar ze hebben me gezegd dat dan drie dingen belangrijk zijn: ten eerste gezichten, ten tweede namen en ten derde... dat weet ik niet meer...

\*\*\*\*\*

En zo zit deze fantastische week er weer op.

Iedere keer zijn er een paar clubleden die er wat uitspringen. Dit jaar was dat onder andere Jos Van Thienen, de man met 1000 foto’s die plichtsbewust de colonne sloot en alle poortjes netjes terug vast maakte. Nu, het kwam Jos ook goed uit: zo kon hij ongestoord oefenen in het blazen van de Brabançonne. Af en toe liet zich al eens iemand van de mannen afzakken om de tweede stem te blazen, maar Jos oefende toch het liefst op zijn eigen. We hebben de hele reis weer een goede Engelbewaarder gehad. Tilly had een Eddy bewaarder. Tilly, die ontstoken schouder van u: Eddy heeft dat nu ook!

Good old Michel, bedankt voor de prachtige neuzenronde en de quiz die iedereen kon winnen. Sjiek gedaan.

De man wiens naam ik deze week echter het meest over de lippen heb horen gaan is die van jou Hugo. De manier waarop jij er deze week tegenaan gegaan bent, na alles wat achter je ligt, heeft bewondering en respect afgedwongen van de hele groep. Het geeft een mens moed.

\*\*\*\*\*

En dan komen we bij de hoofdrolspelers van deze week: Magda en Eddy, Eddy en Magda. Wat hebben jullie hier weer werk en tijd ingestoken. We kunnen dat niet bevatten. En zelfs een reis die kant en klaar is, moet voortdurend bijgestuurd worden, aangepast aan de mogelijkheden van de groep en aan de grillen van het weer. Ongelooflijk. En net voor deze vakantie nog eens gauw, over en weer naar Abtenau. En jullie hebben toch ook een gezin, jullie gaan nog allebei werken. Als ambtenaar dan nog wel!

Eddy en Magda, we willen onze dank u wel uitdrukken met een klein geschenk. We weten dat er in jullie huis een speciaal hoekje is voorbehouden voor aandenkens van onze wandelvakanties. Of ons geschenk van dit jaar daar een blijvende plaats zal innemen is echter twijfelachtig. Er is nochtans een jaar voorbereiding aan vooraf gegaan. Michel is voor de vervaardiging ervan zelfs een specifieke opleiding van één jaar gaan volgen. Maar wat hij heeft klaargemaakt, mag gezien worden. Eddy en Magda, namens de hele groep: dank u wel!

Marcel